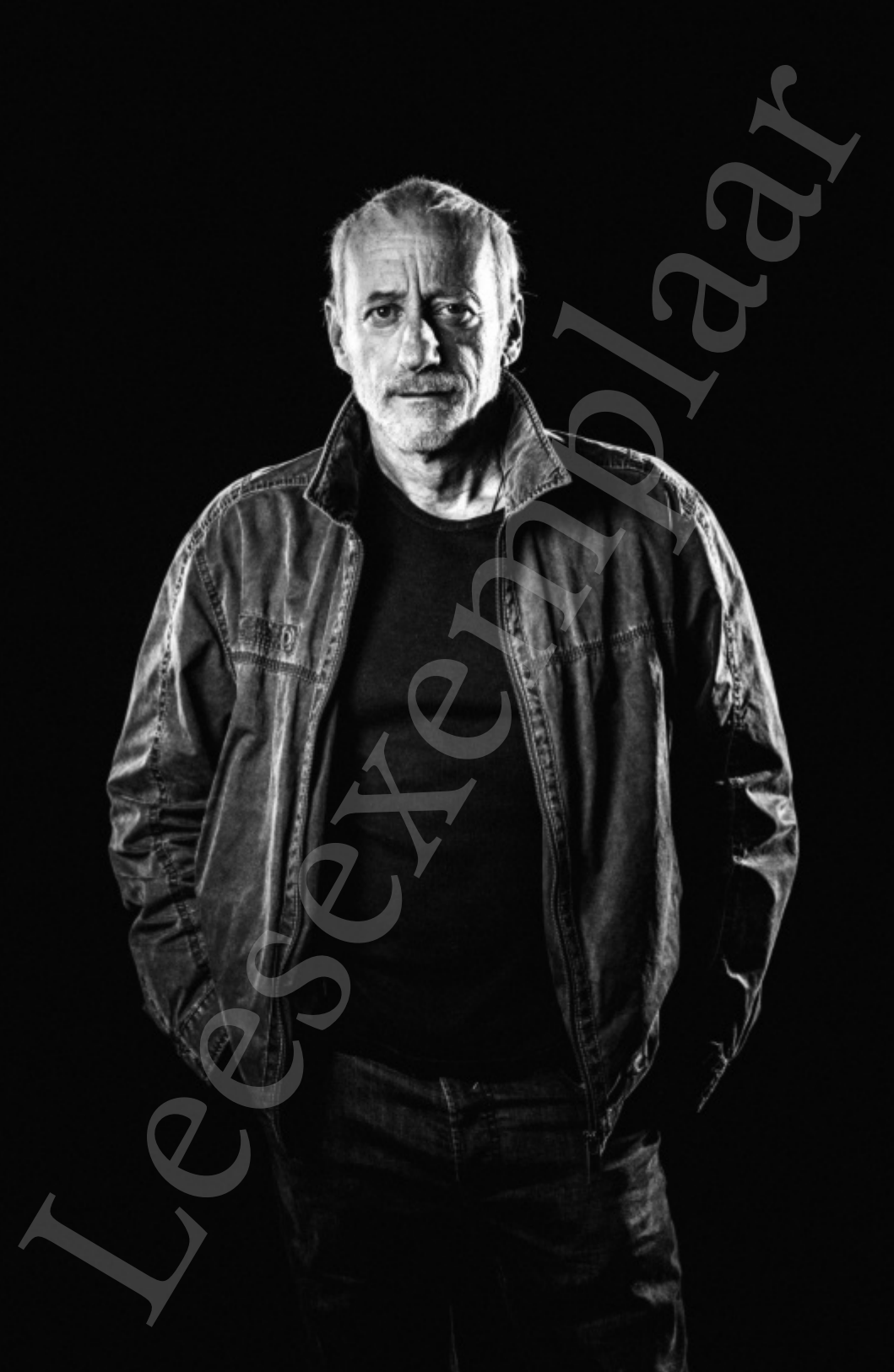

CARPE DIEM

Leesexemplaar

DEFLO
Carpe Diem

Van Halewyck

In memoriam

It is in dying that we are born to eternal life

Luc Deflo (1958-2018) debuteerde in 1999 en ontpopte zich tot een populaire en veelzijdige misdaadauteur. In 2008 won hij met *Pitbull* de Hercule Poirotprijs. Zijn psychologische thrillers vonden door de jaren heen vele duizenden lezers en werk van hem werd vertaald in het Duits en het Frans. Hij was, behalve schrijver, ook een geliefde vader en echtgenoot.

Luc Deflo stierf op 26 november 2018, maar zal blijven voortleven in zijn boeken. Postuum verschijnen, zoals hij dat wenste, nog vier romans van hem. *Carpe Diem* is daarvan de laatste.

I

Woensdag, 4 februari 2015

Dat niets ooit echt maagdelijk wit is, daarvan getuigden de wazige schaduwen in de verse poedersneeuw.

André Degreef rolde met zijn schouders en huiverde, maar niet van de kou. Echt koud was het niet. Het was windstil en de temperatuur flirtte met het vriespunt, waardoor de sneeuwlaag vermoedelijk snel zou smelten en oplossen in het niets.

Bovendien was Degreef een buitenmens in hart en nieren, die – weer of geen weer – elke dag bij valavond zijn domein inspecteerde, midden in de Keerbergse bossen. Het landgoed was anderhalve hectare groot en als kers op de taart was er zijn prachtige, gerestaureerde hoeve.

André Degreef ging dichterbij. Op zijn hoede, want zijn ogen hadden hem – ondanks hun zevenenzestig jaren – niet bedrogen.

Die wazige vlekken waren wel degelijk voetafdrukken. Dat besef joeg een vreemde tinteling door zijn schouderbladen. Geen angst. Een Degreef kent geen angst. Eerder ongemak. Geen ongerustheid, maar onrust want het lange spoor van voetafdrukken, duidelijk zichtbaar in de verse sneeuw, leidde naar de achterkant van zijn huis.

Fronsend volgde hij het spoor dat plots ophield. Op de beklinkerde koer, tussen de paardenstal en de voordeur van het woongedeelte waar de sneeuw al lang gesmolten was, omdat zijn dochter Victoria er had gestrooid.

Degreef, gekweld door gramschap, liep naar de solide eiken voordeur en probeerde de klink. De deur was op slot.

Terwijl hij zich omdraaide en naar de voetstappen in de smeltende sneeuw staarde, ging zijn hand instinctief naar de zak van zijn parka.

Voetstappen van een man. Overduidelijk van een man. En wie die man ook was, hij droeg zware winterbottines met geribbelde zolen.

André Degreef haalde de zaklantaarn uit zijn jaszak en begon het spoor te volgen, sneller en sneller lopend, want het was bijna donker nu, tot bij de rand van het bos. Daar bleef hij staan uithijgen, gefrustreerd, met zijn hand steun zoekend tegen de dikke scheve stam van een spar en zijn grimmige ogen spiedend in het zwarte niets.

In die houding bleef André Degreef staan, lang, zo lang als nodig was om én zijn ademhaling én zijn toorn en wrevel te bedaren.

Hij, ooit een door vriend en vijand geprezen captain of industry, mocht zich niet laten leiden door zijn emoties, besefte hij. Rationeel denken moest hij doen. Nu meer dan ooit.

Verder zoeken had niet de minste zin. De ongewenste bezoeker, wie dat ook was, kwam van diep uit het bos. Onwaarschijnlijk, want de naaldbomen stonden hier zo dicht op elkaar dat er bijna geen doorkomen aan was. Dat was ook de reden waarom hij hier geen omheining had geplaatst.

Een kind dat een kwajongensstreek had willen uithalen, was het niet. De schoenafdruk was minstens een maatje vier- of vijfenveertig, schatte Degreef. Bovendien zou een kind verloren lopen in dat dichte naaldbos.

André Degreef duwde zich af van de stam en verkende met afgemeten passen de rand van het bos. Tot bij zijn ijkpunt. De drie loofbomen, wier grillige takken, nu ze kaal waren, met enige zin voor verbeelding leken op dansende skeletten.

In gedachten verzonken, keerde hij op zijn passen terug. Plots begon hij te hollen. Naar de plaats die er echt toe deed.

De paardenstallen!

Met zijn zaklantaarn inspecteerde hij, nog nahijgend van de inspanning, het yaleslot en daarna de zware grendel van de dubbele staldeur, solide, van eik.

Degreef hield van sober en sterk, naar zijn eigen beeltenis.

Het yaleslot was vastgeklikt. Zoals het hoorde. Hij had iedereen van het gezin expliciet gewaarschuwd dat ze alleen in zijn bijzijn in de stallen mochten komen. Dat was zijn privilege.

Degreef focuste op de grendel, zich afvragend of eraan geprutst was. Of er met andere woorden toch iemand in de stal was die daar niks te zoeken had.

Hij had de gewoonte om de staldeur telkens weer op slot te doen, maar nu twijfelde hij aan zichzelf. Was hij het deze keer vergeten?

Zuchtend duwde hij zijn kin in zijn hand, zich verwijtend dat hij zichzelf wellicht de das had omgedaan door zijn ingenieuze ingeving. Dat het yaleslot was vastgeklikt, bood immers geen garantie dat er niemand in de stal was.

Zijn vingers gleden weifelend langs de contouren van het geëmailleerde witte bordje met de paardenkop, dat het luikje boven de grendel – dat hij eigenhandig had gemaakt – afschermdde voor nieuwsgierige blikken. Je kon het luik alleen openen langs de binnenkant.

Dankzij dat luik kon hij er zeker van zijn dat niemand hem zou komen ambeteren.

Hij glipte dan op eender welk moment van de dag naar binnen, opende het luikje, stak zijn hand erdoor, schoof de grendel dicht en klikte het slot vast, zodat niemand van zijn bemoeizieke familie wist dat hij in de stal was, waar hij eindelijk echt alleen kon zijn. Zichzelf kon zijn. Samen met zijn paarden.

De hersenen van André Degreef gingen in een hogere versnelling. Als er iemand in de stal was, een indringer, dan wist die af van het bestaan van het luik, want de grendel was dichtgeschoven en het yaleslot was vastgeklikt!

Hoewel, als je eenmaal binnen was, dan was er geen kunst meer aan om te ontdekken dat er een luik was en waarvoor dat diende.

‘Merde!’

De gedachte dat er iets verkeerd kon gaan met zijn drie paarden, gaf André Degreef de impuls die hij nodig had. Voor hij naar bed ging, nam hij trouwens altijd nog een kijkje in de stal. Om er zeker van te zijn dat zijn paarden het wel stelden.

En indringer of niet, bang voor een eventuele rechtstreekse confrontatie was hij niet. Waarom zou hij ook? Ondanks zijn zevenenzestig jaren was hij nog steeds een meter vijftentachtig groot en sterk als een os.

‘Nooit gerookt. Nooit gedronken’, gromde Degreef. Hij pakte zijn sleutel, klikte het yaleslot open, trok de zware grendel opzij, liep de stallen in, pakte de riek, die – preventief – altijd klaarstond achter de deur en duwde op de lichtknop.

Het zwakke peertje sprong aan. Licht maken kon. Althans hier, bij de deur.

De vertrouwde omgeving deed zijn onrust afnemen. Hij keek traag om zich heen, hier voelde hij zich thuis. De trap. Het hooi. Zo vertrouwd.

Hij snoof de zalige geur op en zijn ogen scanden de stal. Op het eerste gezicht was er niets verdwenen. En evenmin iets verplaatst.

Hij liep de hoek om naar de paardenboxen. Het licht aansteken deed hij niet. Hier niet. Nooit ’s nachts. De nachtrust van de paarden was heilig. Die mocht niet worden verstoord. Tenzij bij een noodgeval.

Degreef pakte zijn zaklantaarn en duwde op het rode knopje, waardoor de lichtstraal een rode gloed verspreidde, diffuus, maar ruim voldoende om je te oriënteren. Het was vergelijkbaar met het licht in de donkere kamer, waarin een fotograaf zijn filmrolletjes ontwikkelt.

Ook hier was, zo te zien, niets verdwenen of verplaatst of zo. De trog. Het pikhouweel met korte steel was er. De voederschoppen. De hooirijf. De grove borstel. Emmers. Dweil. Reinigingsproducten op het schap. Alles netjes op zijn plaats.

‘Zoals het hoort’, mompelde André Degreef, terwijl hij met grote passen naar de paardenboxen beende.

Giovanni sliep rechtopstaand, met zijn ogen open. Logisch, hij was de enige hengst, de hoeder van de kudde.

Een snelle blik in de andere twee boxen stelde hem min of meer op zijn gemak. De kans dat er een indringer in de stal was, was verwaarloosbaar klein.

Merel en Else sliepen op hun zij, met hun poten onder zich, wat erop duidde dat ze zich veilig voelden.

Paarden, van nature vluchtdieren die snel moeten kunnen reageren als er gevaar dreigt, slapen zeer licht en meestal rechtopstaand, zoals Giovanni.

André Degreef liep op kousenvoeten naar het handig in de muur ingewerkte metalen luikje en ontgrendelde het, niet van plan om zich te laten leiden door zijn instinct als er empirisch bewijsmateriaal binnen handbereik was.

In versneld tempo spoelde hij de beelden van de bewakingscamera terug.

Hij begon met de camera die op de paardenboxen was gericht. De belangrijkste. Hij hield op met spoelen toen het duister langzaam weer licht werd.

Daarna concentreerde hij zich op de camera die de staldeur bewaakte. Op een bepaald moment meende hij iets te

zien. Een schaduw die daar niet hoorde te zijn. Duidelijk was het niet. Hij spoelde het beeld terug. Herbekeek het. En nog een keer. Met kloppend hart.

Hij spoelde verder. Zag weer iets dat hem niet beviel. Maar deze keer ging het overduidelijk om maanlicht dat door de kieren en spleten scheen om dadelijk opnieuw te worden opgeslokt door de wolken.

André Degreef vloekte binnensmonds, zichzelf en zijn aangeboren gierigheid verwensend, omdat hij niet had gekozen voor een infraroodcamera.

Maar goed. Dat kon nog altijd. Later.

Bij de beelden rond het middaguur stopte hij met spoelen. Toen hijzelf in beeld kwam. Het was trouwens pas beginnen te sneeuwen in de late namiddag.

Degreef probeerde zijn onrust te bedaren. Er was geen indringer en de paarden waren oké.

Toen hij het kastje op slot draaide, hoorde hij een geluid dat hij niet kon thuisbrengen. Een vaag geritsel.

André Degreef bleef doodstil staan en spitste de oren. Zijn oogballen draaiden traag opwaarts. Naar de dikke eiken balken van de zoldering.

Het geluid kwam van boven. Van de vliering. Althans zo leek het.

Toch een ongewenste gast, ging het door hem heen.

En hield die klojo zich schuil op de vliering?

Was hij via de vliering binnengedrongen in het woonhuis?

Degreef, een doener, snoof. Alsof hij stront rook. Hij liet er geen gras over groeien en beklom de steile smalle trap, met de riek stijf voor zich uit.

Op het hooi en de stapel oude kranten na was de vliering leeg. Er was geen spoor van menselijke aanwezigheid. Er waren ook geen dakpannen stuk.

De lichtcirkel van zijn zaklantaarn kroop traag over de

grond tot bij de donkere gang, die de stallen verbond met het woongedeelte van de hoeve.

Gebukt liep hij de gang in tot bij de lage, maar extra solide deur.

De sleutel stak in het slot.

André Degreef hield de adem in toen zijn sterke vingers zich om de klink sloten. Er parelden zweetdruppels op zijn neusvleugels. Hij had zijn geweer moeten meebrengen.

Pas toen de deur op slot bleek, haalde hij opgelucht adem en veegde hij de zweetdruppels weg.

Er was geen indringer. Althans niet in het woongedeelte, want dan kon de deur niet op slot zijn, terwijl de enige sleutel er aan deze kant op zat.

Terwijl hij gebukt terugliep naar de vliering, hoorde hij het opnieuw. Een vaag geritsel.

André Degreef liep achterwaarts uit de molspijp en stootte zijn riek krachtig in de stapel hooi. En nog een keer.

Toen hij de derde keer toestak, met zo veel frustratie dat de riek bleef vastzitten in de plankenvloer, ging plots beneden het licht uit.

Degreef schreeuwde toen er iets harigs langs hem heen suisde en zijn pols raakte.

'Godverdomde klotebeest!'

Die smerige rat weer. Steeds dezelfde. Hij had gehoopt dat ze van het gif gevreten had en stilletjes in een hoekje aan het weggrotten was.

Niet dus.

'Klotebeest!'

En dat licht? Wat was er met het licht beneden? Had hij in al zijn woede en frustratie per ongeluk de bekabeling geraakt?

Degreef rukte de riek uit de vloer, daalde snuivend van frustratie de trap af en liep de dansende lichtcirkel van zijn

zaklantaarn achterna naar de staldeur, waar hij een paar keer tevergeefs op de lichtknop drukte. Er gebeurde niks.

Hij probeerde de andere schakelaar. In de paardenboxen sprong het licht wel aan.

‘Stomme lamp’, gromde Degreef.

Om elk toeval uit te sluiten trok hij een stoel dichterbij en kroop erop.

Toen hij met zijn wijsvinger tegen het peertje tikte, sprong het licht aan. Hij schroefde de lamp stevig vast. Blij dat hij de juiste keuze had gemaakt.

Zo had hij tenslotte ook zijn zakenimperium uitgebouwd. Keihard zijn, de juiste keuzes maken en niks verloren laten gaan. En zeker geen kansen.

‘André? André!’

André Degreef vloekte tussen zijn tanden. Celia, verdomme! Ook dat nog! Waarom had hij in godsnaam die staldeur niet dichtgetrokken?

‘André? Ben je daar?’

‘Nee, Celia.’

‘Heb je geroepen?’

‘Nee, nee. Ga maar weer naar binnen, want ’t is koud. En glad’, gromde André Degreef, de staldeur dichttrekkend. Geduldig wachtte hij tot Celia, slechter en slechter ter been de laatste tijd, weer naar binnen gepikkeld was.

Daarna doofde hij het licht, hartsgrondig vloekend toen hij alweer een geritsel meende te horen. Deze keer in de stapel hooi beneden.

Hij sloot zorgvuldig de deur, keek nog een keer voor de zekerheid om zich heen en klikte met een kordaat gebaar het yaleslot dicht, vast van plan om – nog voor hij naar bed ging – uit te zoeken van wie die voetstappen waren.

Twee uur later, nadat hij eerst Victoria, Celia én Cynthia had geïnterpelleerd over de voetstappen en hij daarna zijn

hele huis, inclusief de kelder en zijn werkhok had doorzocht, stond André Degreef opnieuw op de klinkers tussen de voordeur en de paardenstal.

Yukkie, een stom mormel, maar wel een prima waakhond, had niet geblaft. Dat hadden Victoria en Celia gezworen, met de hand op het hart.

Maar Degreef had zich niet laten vermurwen. De hond blafte altijd als er ongewenst bezoek was.

Daarom was hij vervelende vragen blijven stellen, steeds dezelfde, telkens in een ander kleedje gestoken, zoals de flikken dat doen.

Net zolang tot Cynthia, die als eerste was gebroken, wenend had toegegeven dat ze met Yukkie in haar kamer had gespeeld.

‘Stomme idioten!’

De lichtstraal gleed over de smeltende poedersneeuw. Hoewel daar geen nood toe was. Hij was zeker van zijn stuk. En een bril had hij nog steeds niet nodig.

Hoe kon zoiets in godsnaam, vroeg André Degreef zich af. Die vent kon toch niet in rook zijn opgegaan! Of weggevlogen, of zo.

Toch was er geen speld tussen te krijgen. De voetstappen kwamen uit het bos, liepen tot de plaats waar hij nu stond en er waren geen voetstappen terug. Nergens! Behalve van hemzelf.

André Degreef vloekte tussen zijn tanden, ging naar binnen, vergrendelde de deur en bleef staan kijken in het donker.

Het was eindelijk stil in huis.

Geen geluid. Geen beeld. Tenzij dan de contouren van de stevige leuning van de draaitrap die naar de eerste verdieping leidde. Geen spoken.

André kneep zijn felle grijze ogen tot spleten toen hij terugdacht aan het vreemde telefoontje dat hij had ontvangen.

Gisteren. Of nee, eergisteren.

Toen hij had opgenomen met 'Hallo, Degreef' en had gevraagd met wie hij sprak, had de beller, een man, gezegd dat hij anoniem wilde blijven.

André Degreef had de kerel toegesnauwd dat er ruim voldoende 0900-lijnen zijn waar anonieme rukkers hun ding kunnen doen en had de verbinding willen verbreken.

Hij had het niet gedaan.

De reden daarvan waren de volgende woorden van de anonieme beller. Woorden die André Degreef zich nog letterlijk voor de geest kon halen. Zoals het hele gesprek trouwens.

'Heb je haar ook verkracht voor je haar hebt vermoord?'

'Wie? Waar heb jij het in godsnaam over, man?'

'Dat weet je maar al te goed, ouwe rotzak!'

André Degreef schudde zijn knoestige kop, alsof hij hem wilde leegschudden en het hele voorval gewoon wilde vergeten. Maar gedachten laten zich niet dwingen.

Het was heel stil gebleven na het noemen van haar naam en hij had zichzelf proberen te sussen met de gedachte dat meneer X vermoedelijk een vriendje was van die teef, of een loverboy die zichzelf een hele pief waande en een potje bluffpoker wilde spelen. Hij zou al snel doorhebben dat hij de verkeerde aan de lijn had en bot zou vangen.

Hij had X afgesnauwd met de boodschap dat die 'zaak' wat hem betrof, afgesloten was.

Dat wijf had gestolen en was daarvoor op staande voet door haar werkgever ontslagen. Punt aan de lijn. De politie had geïnformeerd of hij haar na het ontslag nog had gezien of ontmoet.

Waarop Degreef, naar eer en geweten, negatief had geantwoord. Dat was de waarheid en dat hadden die heren politiemannen netjes geacteerd. Klaar.

Daarop beweerde X dat hij kon bewijzen dat er dingen gebeurd waren, die het daglicht niet verdragen en dat hij daar bewijzen van had. En als André Degreef bleef weigeren om de waarheid te vertellen over wat er echt was gebeurd, dan zou X met zijn bewijsmateriaal naar de politie stappen en het leven van Degreef én zijn familie tot een hel maken.

André Degreef had furieus gereageerd en al zijn duivels ontbonden. Welke vorm van chantage X ook in gedachten had, hij zou hoe dan ook bot vangen, want een Degreef laat zich niet chanteren.

Waarna hij er in één ademteug nog aan had toegevoegd dat hij, als X het lef had om nog een keer te bellen, het telefoontje door de politie zou laten traceren, klacht zou indienen voor smaad en een gigantische schadevergoeding zou eisen.

En als X op zoek wilde gaan naar dingen die het daglicht niet konden verdragen, dan moest hij dat klotewijf maar gaan zoeken op de plaats waar dievegges en anonieme lafaards thuishoren, in een peepshow of in een groezelig flatje, waar ze haar nagels bloedrood zat te lakken met de hoorn van een 0900-lijn tegen haar oor.

Nadat hij die laatste woorden had uitgespuugd, had hij de lijn verbroken.

De kerel had niet teruggebeld. De politie was niet langsgesproken. Klaar.

‘Losertje’, gromde André Degreef, terwijl hij zich omdraaide en traag maar zelfverzekerd aan de beklimming van de trap begon. ‘Niks bewijzen!’

Wie wat had gedaan of niet had gedaan, daar kon alleen maar naar worden gegist.

Op de overloop keek hij naar de spreuk aan de muur. Carpe diem. Die naam had hij aan zijn landgoed gegeven en het was tevens zijn lijfspreuk.

Pluk de dag. Ja, zo zat het leven in elkaar.
Of nog beter.
Doe wel en zie niet om.
Maar die spreuk kon je moeilijk aan de poort van je domein hangen.

Ach, slapen wilde hij.

Op de overloop, voor de deur van de badkamer, twijfelde hij. Zuchtte. Hij voelde de vermoeidheid in zijn kuiten bijten. Douchen kon morgen ook nog. Tandem poetsen ook.

Toch trok hij, voor hij naar het echtelijke bed sloop, de badkamerdeur open en stak het licht aan. De badkamer was leeg.

Hij legde zijn oor tegen de slaapkamerdeur van Victoria, Cynthia en kleine Jonas.

Hét geluid hoorde hij niet.

Er was helemaal niets te horen. Vermoedelijk was Cynthia weer bij haar moeder in bed gekropen. Ongezond, want ze was al zeven ondertussen.

Het werd tijd dat het kind haar eigen kamer kreeg. Plaats genoeg in huis.

Dan kon zijn loopse teef van een dochter zichzelf opnieuw naar hartenlust bevredigen. Alsof hij het niet wist. Alsof hij het niet hoorde, dat stille gezoem in haar kamer.

Soms dacht hij dat Victoria die vibrator aanzette om hem te jennen, zoals ze dat aan een stuk door probeerde te doen. Dag en nacht.

Onlangs, zowat een week geleden, had ze alweer een nieuw vriendje versierd. André had de tortelduiven niet eigenhandig betrappt. Een kennis had hen gezien. Kirrend in een café. Mekaar aflikkend. En dat met twee jonge kinderen erbij.

Walgelijk!

André Degreef had Victoria in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk gemaakt dat hij haar gedrag niet kon dulden

en dat hij die flikflooiër zo nodig eigenhandig zou aanpakken als zijn dochter in het publiek de hoer bleef uithangen. Victoria was huilend naar haar kamer gelopen na de fikse bolwassing.

Iedereen die in zijn huis wilde wonen, had zich te voegen naar zijn regels en daarmee uit.

In de slaapkamer trok André Degreef voorzichtig zijn kleren uit, erop beducht geen geluid of licht te maken.

Celia bewoog niet, maar toch was hij er niet zeker van dat ze sliep. Meestal snurkte ze. Maar niet altijd.

Na haar pathetische stukje commedia dell' arte had ze er niet meer over gezeurd. Het onderwerp was zelfs niet meer aan bod geweest sinds die keer toen ze tot in de velden was gesukkeld en hij haar had gevonden bij de vijver, waar ze ermee had bedreigd om zichzelf te verdrinken als het niet ophield.

Hij had haar vierkant uitgelachen om haar aanstellerige gedrag. De beste manier om zelfmedelijden in de kiem te smoren. Alsof het hem wat kon schelen als die ouwe trut in het water sprong.

Zijn pathetische zielenpoot van een wijf was hem braafjes achternagepikkeld, toen hij rechtsomkeert had gemaakt en zonder boe of ba naar huis was gelopen.

Thuis had hij nog maar een keer de puntjes op de i gezet. Zij was tweeënzeventig en had er geen zin meer in. Hij zevenenzestig en nog steeds met een broek vol goesting.

Was daar dan iets verkeerd mee? Ieder zijn ding. Einde van de discussie!

André Degreef gleeed onder de lakens en strekte traag zijn benen. Opgelucht. De spanning gleeed langzaam van hem af.

'André?'

'Celia?'

'Ik denk dat ik rare geluiden hoor.'

‘Waar Celia?’ zuchtte Degreef. ‘In uw broek of wat?’

‘André! Ik maak geen grapje!’ kraste Celia Degreef. André had haar doodsbang gemaakt daarstraks met zijn griezelverhaal over die voetstappen.

In een eerste opwelling had ze gedacht dat hij het deed om haar te pesten. Om haar toch al versleten hart voorgoed te doen stilvallen. Zodat hij eindelijk alles kon doen wat hij wilde. De hele tijd. En niet meer af en toe in het geniep.

Alleen zijn wilde hij. Bij haar zijn, ja. Met háár. In haar.

‘Waar Celia?’ foeterde Degreef.

‘Sst, luister dan. Hierboven. Op de zolder’, fluisterde Celia, zich in paniek vastklampend aan de arm van haar man.

‘Lamelos!’ siste André Degreef, maar toen hij zich wilde omdraaien, hoorde hij het ook.

Een krakende plank.

‘Hoor je ’t nu?’

‘Zwijg. Ouwe vloeren kraken nu eenmaal’, mompelde Degreef. ‘Zoals ouwe knarren. Kijk naar jezelf.’

Celia wilde reageren, maar sperde haar ogen wijddopen. Boven hen kraakte opnieuw iets. Voetstappen. Iemand op kousenvoeten.

Vlak boven hun hoofd.

André Degreef sprong uit bed, trok de deur van de klerkast open, pakte zijn tweeloop van de hoedenplank, klikte hem open, graaide onder de stapel onderbroeken en duwde twee hagelpatronen in de loop.

Wie of wat er zich ook in huis bevond, hij zou het zich gauw beklagen.

‘André... André! Laat ons hier alsjeblief toch niet...’

‘Zwijg, Celia’, beet André Degreef zijn vrouw toe. ‘En waag het niet om licht te maken!’

André Degreef klemde het jachtgeweer onder zijn arm, pakte zijn krachtige zaklantaarn, ontgrendelde de slaap-

kamerdeur, duwde tergend traag de klink naar omlaag en sloop de slaapkamer uit.

Op de overloop bleef hij lang staan luisteren, maar hij hoorde geen geluid meer. Zijn ogen vonden de brede draaitrap die naar boven leidde.

Beneden was niemand, want dan zou de hond hebben geblaft.

Tenzij ze Yukkie het zwijgen hadden opgelegd. Met vergiftigd vlees of zo. Degreeef huiverde van de gedachte en daalde snel de trap af.

Yukkie, die opkeek, lag op zijn vertrouwde plaats. Naast de voordeur. Degreeef aaide de hond over zijn kop en beklom traag de trap, luisterend en spiedend op elke trede.

Onderweg naar de tweede verdieping.

Bovengekomen laste hij een paar seconden adempauze in. Er was geen geluid. Hij stak het licht aan en keek traag om zich heen.

Er was zo te zien niks veranderd. De drie deuren waren dicht. Als er een indringer was, dan wachtte die hem op. Achter een van die deuren.

Tenzij!

Het hoofd van André Degreeef draaide een kwartslag en zijn ogen bleven rusten op het zwarte gat in de muur.

Hij stak de zaklantaarn aan, hield ze met zijn linkerhand onder de loop, duwde het geweer stevig tegen zijn schouder, kromde de wijsvinger van zijn rechterhand om de eerste van de twee trekkers en sloop voorzichtig dichterbij, vastbesloten om genadeloos de trekker over te halen, ongeacht wie of wat er zich ook in die doorgang naar de stallen bevond.

Hij haalde opgelucht adem. Niemand zou hem kunnen verrassen en hem in de rug aanvallen. De enge lage doorgang, die het woonhuis met de paardenstallen verbond, was leeg. De deur in het midden van de gang was nog steeds op slot.

André Degreef liep gebukt de molspijp uit naar de logeerkamer, waar hij kordaat de deur opende en het licht aanstak.

De kamer was leeg. Hij trok de deur van de klerenkast open en keek daarna onder het bed.

Nadat zich in de andere logeerkamer hetzelfde ritueel had ontplooid, duwde Degreef de deur van de derde en laatste kamer open.

Op zijn hoede deze keer. Niet alleen omdat alle andere mogelijke opties om je te verschuilen waren opgebruikt, maar vooral omdat die zolderkamer veel ruimer was dan de twee logeerkamers én een onoverzichtelijke rommelboel.

Hij duwde tegen de deur tot de klink de muur raakte en stak het licht aan. Zijn ogen gleden langs de rommel. Celia was een regelrechte ramp. Ze kon niks weggooien.

De troep was niet meer te overzien. Oude babyspullen, verbleekt speelgoed, dozen vol kleren en andere rommel, postuurtjes, een hertengewei, spinnenwebben, stapels vergeelde tijdschriften tegen de muur.

André Degreef overschouwde de ramp. Zuchten had geen zin, besefte hij.

Wilde hij voortaan rustig slapen, en nog veel belangrijker, met rust worden gelaten door Celia, dan moest hij door de zure appel bijten.

Als er hier een rat zat, of enig ander ongedierte, dan zou hij het vinden én afmaken. Hier en nu!

En was het een mens, die zich hier probeerde te verbergen, dan zou hij die ook vinden én hetzelfde lot laten ondergaan.

‘Toon uw smoel, lafaard! Mijn huis, mijn regels en reglementen!’

Er gebeurde niks.

André Degreef duwde zich af van de muur en begon, laverend tussen spullen uit een grijs verleden, aan zijn systematische zoektocht.

Met de loop van zijn geweer duwde hij de flappen van een grote kartonnen doos open, groot genoeg voor een mens om zich in te verschuilen. De doos zat vol oude koffiemolens, een van de vele grillen van Celia.

Degreef vloekte tussen zijn tanden en zette zijn speurtocht verder. Als allerlaatste begon hij aan de inspectie van de gigantische, scheefgezakte klerenkast tegen de muur.

Hierin zou zelfs een muis zich niet meer kunnen verschuilen, want toen hij de dubbele deur openwrikte, viel de rommel letterlijk op zijn kop.

Hij schopte de deur dicht, klikte het geweer open, verliet vloekend de zolder en begon aan de afdaling van de trap.

Ergens in het midden bleef hij plots staan. Starend naar zijn voeten. Maar die bewogen niet.

Het was er opnieuw.

Dat geluid.

Hij draaide zich traag om en klikte de loop van zijn geweer dicht, voorzichtig, erop beducht de loden stilte niet te doorbreken.

Hij bleef staan luisteren. Wel vijf minuten lang deze keer.

Werd hij stilaan gek? Of waren er echt spoken in huis?

Nee. Hij was niet gek. Dat geluid was er wel degelijk. En spoken doen geen oude planken kraken.

André Degreef klom de trap weer op en liep voor de tweede keer gebukt de molspijp in.

Bij de lage, maar ultrastevige deur bleef hij staan luisteren. Met zijn oor tegen het sleutelgat. Hij hoorde niks en probeerde dan maar voorzichtig de klink.

De deur was nog steeds op slot. Uiteraard was die deur op slot. Dat had hij daarstraks gecontroleerd. Hij twijfelde.

Misschien had hij de sleutel uit het slot moeten trekken en hem voor één keer mee naar binnen nemen, zodat er geen gevaar meer dreigde vanuit de stal.

André Degreef knielde, richtte de lichtstraal op het sleutelgat en probeerde erdoor te kijken. Hij zag niks. Dat stelde hem min of meer gerust.

Het was niet omdat er voetstappen in de sneeuw waren dat zijn hele leven op zijn kop moest worden gedraaid. Dat soort reactie was voor lafaards.

De sleutel stak nog steeds in het slot. Aan de binnenkant, de kant van de stallingen, zoals het hoorde. Zodat je langs deze kant de stal niet in raakte. Zelfs niet met een duplicaat van de sleutel.

Niet zolang de sleutel, een uniek exemplaar, aan de andere kant in het slot stak. Dat had hij eigenhandig uitgeprobeerd.

André Degreef richtte zich met krakende knieën op, maakte rechtsomkeert en liep gebukt in de richting vanwaar hij was gekomen.

Onder aan de trap bleef hij staan. Met opengesperde neusvleugels en ongeloof in zijn harde grijze ogen.

Er kraakte een plank.

André Degreef stootte de trap op met ontblote tanden en de razernij in zijn moegetergde grijze ogen.

Woensdag, 11 februari 2015

Het was zelfstandig verzekeringsmakelaar Roger Smekens die, zonder het te beseffen, de machine in gang had gezet.

Lien, zijn dochter van zeven die in dezelfde klas zat als Cynthia Kiekens, had hem verteld dat haar vriendinnetje maandag en dinsdag niet was opgedaagd op school.

Toen zijn dochter aan de juf had gevraagd waarom Cynthia niet op school was, moest juf Elseviers het antwoord schuldig blijven.

Juffrouw Elseviers had naar de opa én de mama van Cynthia gebeld, maar had geen van beiden kunnen bereiken. Ze had een boodschap ingesproken, maar niemand had teruggebeld.

Onrustwekkend vond Roger Smekens, maar nog geen reden om aan de alarmbel te trekken.

Daarom was hij zijn licht gaan opsteken bij Pieter Buelens, die regelmatig over de vloer kwam in Carpe Diem, het Keerbergse landgoed van de familie Degreef.

Buelens was immers de vader van de tweejarige Jonas, die ook op Carpe Diem verbleef, én hij was de ex van Victoria Degreef, de mama van Cynthia en Jonas.

Toen bleek dat ook Pieter Buelens niet wist wat er aan de hand was en Victoria noch André opnamen toen hij hen opbelde, waren de twee mannen ongerust geworden en besloten ze om samen een kijkje te gaan nemen.

Te voet, want – hoewel het stevig had gedoooid – was het nog steeds behoorlijk glad en er was slechts één toegangsweg

tot het domein, een modderige hellende boswegel, dwars door de Keerbergse bossen.

Die beslissing bleek geen overbodige luxe. Zeker als je het met een gewone personenwagen moest rooien en niet in het bezit was van een terreinwagen, zoals de Range Rover van André Degreef, die geparkeerd stond op de beklinkerde koer van zijn in klassieke L-vorm opgetrokken hoeve.

Toen ze op de koer om zich heen keken, was er niemand te zien. Zelfs de hond niet. Wat heel vreemd aanvoelde voor Pieter Buelens, die wist dat André Degreef erop stond dat Yukkie, weer of geen weer, tijdens de dag het erf bewaakte.

De bevreemdende stilte werd verbroken toen Pieter Buelens nerveus een paar keer op de bel duwde en een luide dingdong tot buiten was te horen.

Buelens en Smekens keken allebei naar de deurtelefoon, maar die bleef stom.

Buelens belde een tweede keer, zonder succes.

‘En een sleutel heb je niet?’ vroeg Roger Smekens, zijn oor tegen het sleutelgat duwend.

Buelens schudde nee. In geen honderd jaar zou André Degreef, argwanend als de ouwe tiran was, aan een derde partij een sleutel geven. Dat laatste zei Pieter Buelens niet. Hij dacht het.

‘Ik hoor de hond’, mompelde Smekens, oogcontact zoekend met Buelens, die hem fronsend aankeek.

‘Pieter? Is er iets?’

‘André heeft er een hekel aan als de hond in huis is’, antwoordde Buelens in gedachten verzonken. ‘Hij vindt dat honden buiten horen te blijven, behalve tijdens de nacht.’

Hoewel de gordijnen dicht waren, probeerde Pieter door het raam van de woonkamer te kijken, terwijl Roger Smekens achteromliep.

Ook de achterdeur was op slot. Maar de blinden stonden wel op een kier. Smekens keek door het raampje. Er stond nog eten op tafel, maar er was geen levende ziel te bespeuren.

Iemand had gegeten en de tafel niet afgeruimd. Vreemd, vond Smekens. Hij was hier al een keer of twee langs geweest, omdat hij de verzekeringsportefeuille van de familie beheerde en hij kende dus de reputatie van André Degreef. Een gierigaard, die een bloedhekel had aan wanorde.

De verzekeringsmakelaar draaide zich zuchtend om en keerde, in gedachten verzonken, op zijn stappen terug.

Hopelijk geen CO₂-vergiftiging of zo, dacht Smekens. Dat zou hem niet alleen bedroeven, maar het zou hem ook met een berg papierwerk opzadelen.

‘Nee’, mompelde hij, in een poging om zijn eigen onrust te bezweren. Oude kachels of krakkemikkige en slecht verluchte boilers waren hier niet.

De hoeve was in de jaren negentig nog volledig gerenoveerd. Mocht er sprake van vergiftiging zijn, dan zou ook de hond het loodje hebben gelegd.

Smekens, die zijn handschoenen niet bij zich had, wreef zijn handen warm aan de ruwe stof van zijn duffelcoat. Veel zin om hier nog lang te blijven rondneuzen had hij niet.

Misschien konden ze maar beter de politie inschakelen. Hij wilde later niet worden beticht van schuldig verzuim of zo.

De auto stond er. Dat was een feit. Maar van de familie was geen spoor. Ook daar was geen speld tussen te krijgen.

Zijn hand ging naar de steekzak van zijn duffelcoat, maar hield midden in de beweging stil. Hij had zijn gsm niet bij zich. Die lag nog in de auto, thuis.

Smekens draaide de hoek om en zag Buelens nog maar een keer aanbellen. Zonder succes.

De twee mannen zochten met hun rug tegen de voordeur beschutting tegen de kille motregen.

‘Heb je de paardenstal al gecontroleerd?’ vroeg Smekens.

‘Heeft geen zin’, antwoordde Buelens.

‘Waarom niet?’

‘Die is altijd op slot’, antwoordde Buelens, terwijl hij naar de staldeur keek. Ook daar leek alles business as usual. De dubbele deur was dicht en het hangslot hing aan de grendel. ‘Altijd.’

‘Heb je je gsm bij je?’ vroeg Smekens.

Pieter Buelens knikte en haalde zijn Nokia uit zijn binnenzak. De batterij was bijna leeg.

‘De flikken bellen dan maar?’ suggereerde Smekens, die fronste toen hij het rode blokje zag met onderaan nog slechts een minuscuul streepje rood. De gsm van Buelens was bijna plat.

‘Misschien is het dan al te laat’, mompelde Pieter Buelens, die met wazige ogen naar de getraliede vensters staarde.

Roger Smekens begreep die reactie wel. Jonas, het tweejarige zoontje van Pieter, woonde hier. In Carpe Diem.

‘Ruit inslaan dan maar?’ stelde Smekens voor, zijn scherpe kin in de richting van het raam duwend. ‘En een paar tralies doorzagen?’

‘André gaat ons doen opdraaien voor de kosten óf hij maakt ons af’, antwoordde Pieter Buelens, nog maar een keer doelend op de legendarische gierigheid van zijn ex-schoonvader.

‘Misschien moeten we dan eerst de paardenstal maar inspecteren’, repliceerde Roger Smekens. Zijn scheve lachje bevestigde dat hij de boodschap had begrepen.

‘Een hangslot openbreken is inderdaad goedkoper dan een ruit inslaan en traliewerk doorzagen’, mompelde Buelens, die de daad bij het woord voerde, naar het werkhok van André Degreef liep en tevergeefs probeerde de deur te openen.